

Categoria A

MAI DIGUIS MAI

Ara ja fa uns quants mesos em van detectar un càncer a la sang, és a dir, leucèmia.

Des d'aleshores he estat llegint un llibre anomenat "Maneres de viure per sempre", escrit per Sally Nicholls. Crec que si no hagués estat per la lectura d'aquest llibre durant aquests mesos no hauria après a disfrutar, tot i estar malalta.

Avui, dia sis de juny m'operen. Segons el què m'han dit els meus pares, m'adormiran i estaré inconscient. No us enganyaré, estic bastant espantada, ja que no sé com anirà.

Estic a la sala dos-cents tres. He tingut bastantes visites dels meus amics, els meus familiars i altres coneguts i, això, m'alegra.

Avui tothom està nerviós per veure com sortirà. Els meus pares ho intenten amagar, però cada cop que em veuen una llàgrima brillant els cau per la galta i, això, sincerament, no m'ajuda gaire, però en part, els entenc.

Els metges ens han comunicat que hi ha un seixanta per cent de possibilitats que l'operació surti bé i l'altra part que no.

Estava asseguda al llit de l'hospital, amb una bata blanca llegint un diari i esperant que em cridessin.

A les dotze del migdia una doctora amb una bata blanca s'ha acostat a mi i m'ha dit:

-Sara, és l'hora. Estàs a punt?

El meu cos ha començat a tremolar, però, tot i així he assentit amb el cap. Després, una forta abraçada dels meus pares m'ha fet recuperar forces.

La doctora m'ha conduït fins a la sala d'operacions.

A continuació he sentit una forta punxada, m'ha començat a voltar el cap i m'he adormit profundament.

He obert els ulls; he vist els meus pares observant-me amb atenció, veia tot el que m'envoltava borrós i totes les veus que sentia em ressonaven i em molestaven. Els crits del meu pare avisant el doctor que m'havia despertat eren insuportables!

He acabat de despertar-me i he dit a la meva mare, que estava plorant, que s'assegués al meu costat. Li he preguntat si tot havia anat bé. En sentir això els seus ulls s'han convertit en un oceà.

-Què ha passat? –li he preguntat atemorida.

-Com ja saps et van operar el dia sis de juny. Avui estem a dia 10 de juliol, és a dir, ha passat més d'un mes. Tu no t'has assabentat de res. Has estat durant exactament trenta-quatre dies en coma.

Jo no sabia com reaccionar, no podia creure que hagués estat en coma durant tant temps i només de pensar el què m'hagués pogut passar si hi hagués estat més dies, m'agafava mal a tot arreu.

El metge ha vingut cap a mi. M'ha fet una revisió durant dues hores. Després de revisar-me, m'ha donat la bona notícia que podré tornar a casa d'aquí a dues setmanes.

He estat durant quatre mesos tancada a l'hospital i sentir que podré tornar a casa em fa molt feliç!

Ja han passat les dues setmanes. He arribat a casa. La meva reacció en veure el meu poble ha estat un pèl estranya: he començat a cridar i a ballar al mig del carrer.

Demà començo l'escola i en tinc moltes ganes, però suposo que serà una mica esgotador, ja que tothom em voldrà fer preguntes.

-Sara, desperta't d'aquí a tres quarts d'hora et passa a buscar el bus! –ha cridat la meva mare per despertar-me.

Jo, tal i com mai havia fet, m'he aixecat ràpidament d'un bot. He obert totes les finestres per ventilar l'habitació, m'he vestit, m'he pentinat i he anat a esmorzar.

A les vuit en punt ha arribat el bus a casa meva. He entrat i he quedat del tot sorpresa: a dins del transport no hi havia ningú, a part del conductor i jo! On eren la resta de companys?

En Ramon, el conductor, quan he entrat m'ha fet dos petons i m'ha felicitat per la meva recuperació.

Al cap de mitja hora hem arribat a l'escola. He entrat a la meva aula. Els llums estaven apagats, els he encès i de cop m'he trobat tota la classe amb un cartell gegant en el que hi posava: Felicitats per tot! Ens alegrem molt per tu i que tornis a estar aquí! I amb un pastís enorme de xocolata que ens hem menjat entre tots.

Gairebé ploro de l'emoció, no m'ho esperava pas!

Després de l'esmorzar que han preparat, tots m'han fet preguntes i m'han abraçat. Jo també m'he alegrat molt de tornar-los a veure i de pensar que la meva vida continua amb la seva normalitat i que ja he deixat l'hospital.

Tot i així, de tant en tant, m'agradaria anar a l'hospital per visitar alguns dels doctors amb els quals hi he agafat una certa estimació durant aquests dies i visitar també nois i noies que estiguin passant pel mateix que he passat jo, per animar-los i donar-los esperança.

Sílvia Sastre